

KATHOLIKUS NÉPLAP

PEST, 1857.

45. szám. II. Félév.

NOVEMBER 11

Atyai üdvös tanácsok.

VI.

Valaki neked valamit munkálkodik, mindiart add meg annak bérért, és a béréred bére nálad semmiképen ne maradjon. A mit másoktól gyűlölsz neked cselekedtetni meglássad, hogy soha azt másnak ne cselekedjed. *Tobias 4—15, 16.*

Gunymosolylyal hallják, és a hihetlenség jeleivel fogadják igen sokan a világ fiai közt az emberiséget dicsőítő azon tant, mely azt hirdeti, hogy mi mindnyájan testvérek, következésképpen egyenlők is vagyunk: és így gondolkodnak magokban, és szólnak a tant hirdetőkhöz: Szép testvériség! midőn egyik a dicsőség fényes polczán ül, a másik pedig a porig lealázva meggörcsül: midőn egyik gazdagon öltözködve csillogó fényben uszik, a másik pedig darócza és rengyba burkolva, mindenkittől lenézetik: midőn egyik tekintélyes és hatalmas ur, a másik pedig alacsony sorsu, s lealáztatott szó lga. — Szép egyenlőség! midőn egyik mindenél bőv élkedik, a másik pedig a legszükségesebben is megfog yatozik, és a nyemerral napról napra küzdeni

kéntelenítettik. — De kik így gondolkodnak és szólnak, nem jézusi szellemben, nem is az evangelium szerint fogják föl a testvériséget és egyenlőséget, hanem a test és vér szerint: és észbe nem veszik, hogy jézusi szellemben a testvériség nem abban áll, hogy egy testi atyától és anyától vegyük származásunkat, hanem abban: hogy egy mennyei Atyánk vagyjon, ki mindnyájunknak létet adott, mindnyájunkat fentart s gondunkat viseli: — sem az egyenlőség nem abban helyezendő, hogy egy sorsuak és állapotuak legyünk, holott az égben az angyalok és dicsőültek közt is vagyjon a dicsőségnek némi fokozata, hanem abban: hogy egyenlők vagyunk eredetünkre, rendeltetésünkre, és végünkre nézve. Nem úgy születik-e a király is mint az utolsó jobbágy? Nem az a szellemi rendeltetése a gazdagnak is, mely a koldusnak? Nem esik-e a halál kasszája alá az ur is úgy, mint a szolga? És fog-e használni valakinek a siron túl mostani tekintélyesb helyzete s állapotja? Nem. És ez azon egyenlőség, melyben helyezte a böles Teremtő az emberiséget általánosán.

Vajmi hibáznak tehát, és az emberiség valódi méltóságát föl nem fogják azok, kik az ember becsét csak a külhelyezetből mérik, és a szegény sorsuakra megvetőleg tekintvén, azokat testvéröknek tartani, vagy éppen nevezni átallják: kik szolgálknak a béreseiknek fáradoalmas munkálódásait nem a szoros igazság egye-

nes mérlege szerint ítéli meg, hanem kényök kedvök szerint határozzák el, és gyakran még durván is bán-
nak velök, méltatlanul is sanyargatják őket, sőt érdem-
lett bérüket is megtagadják tőlök; meg nem emlékez-
vén, hogy az urakat nem azért ruházta föl a legjobb
s legbőlebb mennyei Atya hatalommal szolgálók fölött,
hogy ezeket nyomorgassák: hanem azért, hogy a szük-
ség esetében őket védjék, sorsukat enyhítsék, irányuk-
ban magokat testvéröknek tü tessenek ki, és érdemlett
bérüket igazán megadván, bebizonyítsák, hogy a fele-
baráti szeretetről kiadott isteni törvényt híven teljesítik.

Az uraknak szolgálók iránt tartozó ezen kötelessé-
geit igen jól ismerte, és szüntelen szívén hordozta az
őreg Tóbiás, és fiának is különösen ajánlotta, így szól-
ván hozzája: „Valaki neked valamit munkálódik, mind-
járt add meg annak bérét, és a béresed bére nálad sem-
miképen ne maradjon,“ jól tudván; hogy „gyűlöletes
Isten előtt minden igazságtalanság,“¹⁾ és „meg nem ma-
radnak szemei előtt, kik igazságtalanságot művelnek;“²⁾
hanem „elvesznek és maradékaik is semmivé lesznek.“³⁾

— Mi lehet pedig nagyobb igazságtalanság, mint a szol-
gák érdemlett bérének letartóztatása, melylyel nemcsak
a felebaráti szeretetlenség nyilvánítatik, de a testvéri-
ség is megtagadtatik az emberiség gyalázatára? Azért
az urak hatalmának szolgálók fölött a felebaráti szere-
tetten kell alapulni. Ez pedig „tűrő, kegyes, nem cselek-
szik gonoszul, föl nem fuvalkodik, nem örvend a hamis-
ságon, hanem az igazságon, és soha meg nem szűnik.“

¹⁾ Szóval: az urak szolgálók irányában azok, a mik a
szülők magzatjaira nézve. Innen már hajdan a ro-
maiak a házigazdát „cselédek atyjának“ nevezték, mint
Seneca pogány böles bizonyítja. ²⁾ — De a szent írásban
is olvassuk, hogy a szolgálók uraikat „atyának“ szoli-
tották ³⁾ jelölül annak: hogy oly kegyesen, és igazsá-
gosan bántak velök, mint atya gyermekeivel; szüntelen
szem előtt tartván a Szentlélek ezen intéseit: „meg ne
sértsed az igazán munkálkodó szolgálót;“ ⁷⁾ „szeresd őt
mint lelkedet, és úgy bánjál vele mint atyáddival.“

⁸⁾ Azért, valamint a felebaráti szeretet, úgy az osztó
igazság is követelik az uraktól és gazdáktól, hogy igaz-
ságosan és csonkítás nélkül adják meg szolgálóknak s
cselédjeiknek szegődött bérüket. Erre kötelez mind-
kit az igazságos Isten, midőn azt mondja: „el ne tagadd
jutalmát annak, ki szolgálatoiban vagyok;“ ⁹⁾ és „ne ma-
radjon nálad béresed munkája fizetetlen;“ ¹⁰⁾ „mert azok
letartóztatott bére boszúállásért kiált az Urhoz, és a
kiáltás fölhat a seregek Ura fülébe.“ ¹¹⁾ Szent Pál apos-
tol is arra hívja föl a hívőket, hogy „adják meg a szol-
gáknak, a mi igaz és illendő;“ ¹²⁾ valamint a mennyei
atya is megadja igazságban szolgálóinak az ígért jutalmat.

Hogy pedig az atyai ülvös tanács annál fogana-
tosabban hasson a jó magzat szívére, okadatolta is azt
az öreg Tóbiás mondván: „A mit mástól gyűlölsz néked
cselekedtetni, meglássad, hogy soha azt másnak ne cse-
lekedjed.“ A természet törvényén alapult isteni igaz-
ság ez. Erre hívta föl Jézus apostolait, midőn az er-
kölesi törvényekre oktattán őket, a többek közt azt
mondá: „Mindeneket, a miket akartok, hogy műveljenek

nektek az emberek, ti is műveljétek nekik.“ ¹³⁾ Kicsoda
pedig közülünk, ki az igazságot maga irányában ne
ohajtáná, ne szeretné, sőt ne követelné? Ez pedig azt
igényli, hogy a másét magunknak ne tulajdonítsuk;
hogy adjuk meg mindenkinek, mi az övé; és inkább
tulajdon hasznunkat hanyagoljuk el, mint megsértünk
az igazságot, úgy mond szent Ambrus atya. ¹⁴⁾ — Ki-
csoda az, ki legérzékenyebben ne venné az irányában
elkövetett igazságtalanságot, melynek egyik átkos szü-
leménye a szolgálók bérének letartása? Azért „haragot“
hirdet fejökre az utolsó napokra szent Jakab apostol.
¹⁵⁾ — Boldog, kit lelkiismerete szolgáló irányában igaz-
ságtalanságról nem vádol; mert „minden időben,“ ¹⁶⁾ és „az
Ur áldása fején,“ ¹⁷⁾ és ha „a haláltól hirtelen meg-
előztetik is, nyugalomban lészen.“ ¹⁸⁾ — Urak és gaz-
dák! tartsátok ezeket szüntelen elmétekben, és legye-
tek lelkiismeretesen igazságosak a szolgálók, cselédek,
és minden munkások bére megadásában.

Vezzerle Gáspár.

Szűz sz. Margit fátyola. *)

(Legenda 1275-i.)

„Szerelmes kis királyom!
Beteg vagy, jaj de bánom,
Hová legyek, háová legyek,
Ha elhervadsz virágom?!“

„Fordítsd felém az orcád,
Jó nénéd szól tehozzád,
Hadd törölöm égő homlokod,
Hadd esőkolom meg a szádat.“

De kun László, a gyermek,
Nem hisz már semmi szernek,
S a lázban csak nyögelni tud,
Majd ég, majd egyre dermed

Ki-kiesordul a könyve,
Reszket sötét a zemöldje,
Talán itt is van a halál,
Hogy két szemét befödje?

„Ó nem, nem az királyom!
Csak édes, csöndes álom.
Pihenj, pihenj, talán addig
Orvosságod találok!“

S elmene Anna néni
Istent imádni, kérni;
De im felül a kis király,
S szent látmányt kezd beszélni:

„Ott a Margit sziget felül
Egy szép fehér angyal repül,
Fehér szárnya suhog, suhog —
Kezében
Szép fátyol leng fehéren.“

¹⁾ Mózs. 5. K. 25—16. ²⁾ Zsolt. 5—6. — ³⁾ Zsolt. 36—38 — ⁴⁾ Kor. 1. l. 13—4. 6. 7. — ⁵⁾ Epist. 47. — ⁶⁾ Kir. 4. K. 5—13. — ⁷⁾ Sirák. 7—22. 23. — ⁸⁾ Sirák. 33—31. — ⁹⁾ Mózs. 5. K. 24—14. — ¹⁰⁾ Mózs. 3. K. 19—13. — ¹¹⁾ Mózs. 5. K. 24. 14. 15. — ¹²⁾ Koloss. 1. l. 4. 1. —

¹³⁾ Máté 7—12. — ¹⁴⁾ L. 2. de offi. ¹⁵⁾ Jakab. 5—3. 4. — ¹⁶⁾ Péld. 28—1. — ¹⁷⁾ Péld. 10—6. — ¹⁸⁾ Böleses. 4—7. —
^{*)} Kutfő: Vallas nemzeti Encyklopaediája 1. k.

„Hová, háová szép angyalom?”
— „A királyhoz, beteg nagyon,
Orvosságul leszen neki
E fátýol
Szűz Margit templomából.”

„Fehér angyal ne menj oda,
Mít ér a Margit fátýola?
Most vivódik a kis király,
Agyánál
Már a fekete angyal.”

— „Meküzdök én még övele,
Segít a mennyeck Istene.”
Rebeg szent álman merengve
Kun László,
De ajkán elfagy a szó . . .

Mindjobban meghanyatlik,
Mint hullámverte ladik,
Szegény fiu! megéri-e
A hajnalt? alig, alig.

És im belép a hajnal,
Vagy nem is ő, az angyal,
Álmod fuván mindenfelé
Egy zengzetes sobhajjal.

S miként a hold sugára
A völgy rengő tavára:
Akként borúl az angyal is
A hon beteg fiára.

Mennyharmattal behinti,
Szárnyával meglegyinti,
És a magyar szűz fátýolát
Enyhén reá teríti.

„Szentséges Margit árnya!
Szállj a magyar királyra,
Borulj Árpád gyermekére,
Keljen föl nemsokára.

„Hőszin fátýol peréme
Hullj a beteg lelkére,
Lázás, fekete álmaid
Változtasd szép fehérre!”

Zeng a szép angyal ajka,
Hogy a beteg is hallja,
Szíve mélyeig fuvalgat
Az édes dalnak árja . . .

De ennél édesb a hit,
Mely lelkében világít,
Halk sobajban olvadozván:
„Ó Margit, édes Margit!”

S midőn jövén a reggel,
Jó Anna néne felkel,
László arcán az üdület
Széprózsáit lelél fel!
Mindszenti Gedeon.

Erdőőr.

(Folytatás.)

II.

Most már az én barátom előadta, miszerint ő még nem érti Jézus ezen mondatait: Ha nem eszitek az ember fiának testét . . . nem leszen élet ti

bennetek; a ki eszi az én testemet . . . örök élete vagyon; a ki eszi az én testemet . . . én bennem marad, és én ő benne: a lélek az, mely megelevenít, a test nem használ semmit. — Ezeket én megfejtém neki. Ámbár fájdalmaim közt hasonló valék ama prófétához, kit az angyal hajánál fogva tartott a levegőben; mert az én türelmem is csak egy hajszálon függött, de az Úr keze megtartott mégis. Mikor bevégeztem beszédemet, az én Jancsim megszorítá kezemet, és elragadtatva a lelki örömtől fölkiáltott: Barátom! mi mind a ketten győztünk: te én felettem, én a magam tudatlansága felett. Ilyen nemes lelkű vala az én ifju barátom.

De ösém! — kérdé Laskai, — hogy is értsem azt, hogy a ki nem eszi az Úr testét, nem leszen élet benne, hiszen ugy az ártatlan csecsemők is elkárhoznának?

Ugy látom, — viszonzá az erdőőr, — hogy még bátyám ama szavakat sem érti: A ki nem hiszen, elkárhozik, s ha bünbánatot nem tartatok, mindnyájan egyenlőleg elveszték: mert biz a csecsemők még sem hinni, sem bünbánatot tartani nem képesek. De valljon már elvesznek-e azért? Épen nem! mert az Isten jó és igazságos, ki nem arat, ott a hol nem vetett, hanem csak az adott girákról veszen számot: azért önvétke nélkül senkit el nem vet, sem olyat nem kívánhat, a mire valakinek nem adott tehetséget. Nem a csecsemőkhez szóltott itt Jézus, kik sem hinni, sem enni nem képesek, hanem azokhoz, kik már megvizsgálhatják magokat, a mint az apostol is parancsolta mondván: vizsgálja magát minden ember, és ugy egyék ama kenyérből . . . mert ha méltatlanul eszik . . . ítéletet eszik magának, meg nem különböztetvén az Úr testét. A csecsemők tehát nincsenek befoglalva az Úr szavaiba.

Azt sem tudom, miként értsem. — folytató Laskai — hogy a ki eszi az Úr testét örökké él, holott pedig azok is csak ugy meghalnak, mint a kik nem eszik?

Bátyám! bátyám! — mondá fejtét csóválva az erdőőr, — hiszen Jézus nem azt ígérte, hogy a földön él örökké, és meg nem hal test szerint, a ki eszi az ő testét, hanem hogy lelkileg meg nem hal majd a test halála után, midőn feltámadnak testeink a sírból: mert világosan azt mondja: „a ki eszi az én testemet, és iszja az én véretem, örök élete vagyon, és én feltámasztom őtet, az utolsó napon.” Tehát a feltámadás után fog az örök életet nyerni, a ki eszi az ő testét, és pedig a boldog örök életet, mert a boldogtalan örök életet örök halálnak nevezi az Isten könyve.

No de, — mondá a bányász, — ha mindnyájan üdvözülnek, kik az Úr testét eszik, ki fog akkor elkárhozni?

Ne féljen bátyám! hogy üresen maradjon a pokol, — felelé az erdőőr — mert megmondá Jézus, hogy sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak; hogy széles az út, mely a veszedelemre viszen, és sokan vannak, kik azon bemennek. Az Úr szavait, midőn örök életet ígér annak, a ki az ő testét eszi, feltételesen kell érteni: ha ugyanis másként méltatlanná nem teszi magát az örök életre. Ezt a feltételt mindenütt oda kell értenünk, a hol a szentírás így szól: a ki hiszen, és megkeresztelkedik, üdvözülni; a ki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni; higy az ur Jézusban és üdvözülni; mert hihet valaki, sőt csodákat is mivel-

het a Jézus nevében, azt fogja neki mondani az Úr a végítéleten: nem ismerlek titeket, távozatok tőlem, kik gonoszságot műveltetek; mert nem minden, a ki mondja nekem: Uram! Uram! megyen a mennyeknek országába, hanem a ki megeselekszi az atyámi akaratját. Az apostol is azért feltételhez köti az Úr teste vételének hasznát, mert, ugymond, „a ki méltatlanul eszi, itéletet eszik magának, meg nem különböztetvén az Úr testét.” Ez az oka, hogy azok közül is, kik az Úr testét eszik, sokan elvesznek, miután sok függ attól, nem hogy milyen jót eszik az ember, hanem hogy milyen állapotban eszi azt. A kinek rossz és beteg a gyomra, annak a legjobb étel is ártalmára válik, és halált hozhat fejére, míg az egészséges jó gyomor csak életet és erőt nyer a jó eledelből.

S hát azt hogy értsem, öcsém! — a ki eszi az én testemet.. én bennem marad, és én ő benne?

Nagyon egyszerűen, bátyám! Nemde, a ki Jézus testét magába veszi, annak testét a Jézus is magára veszi? S ugy-e, hogy a mi összevegyül, az egymásban van? Már pedig így vagyunk mi Krisztussal, miként sz. János mondá, az aranyszáju, 60-ik népbeszédében az antiochi hívekhez, három száz évvel János apostol holta után: mert így szól: „nem vala neki — Krisztusnak — elég, emberré lenni, arcul veretni, és megfeszíttetni, hanem még magát is belénk vegyíti, nem csak hittel, de valósággal is.” Sz. Cyrill pedig, az alexandriai, így ír erről sz. János evangéliuma fölötti értelmezésében, amaz őskorban: „miként sz. Pál mondja, egy kevés kovász az egész tésztát megkovászosítja: ugy egy kevés áldozék is egész testünket magába vegyíti, és így a Krisztus bennünk vagyunk, mi pedig viszont ő benne... mert bennünk van a fiu, testileg ugyan mint ember, velünk összevegyülve és egyesítve a titkos áldozat által, lelkileg pedig mint Isten.” Így egyedik egymásba az ember az ur Jézussal a szent áldozat által.

Még azt ugy sem értem, öcsém! — folytatá Laskai — miért mondotta Jézus, hogy a test nem használ semmit, midőn már annyiszor állította, hogy a ki eszi az ő testét, annak örök élete legyen?

Édes bátyám! az egyik olyan igaz, mint a másik, csak hogy különbözőleg: mert mind a kettő az Isten szava, a ki nem mondhat magának ellene. Nem azt mondja Jézus, mintha a test sehogys használna semmit; mert hogy ne használna semmit az a test, melynek csak pusztá illetése is halottakat támasztott, betegeket gyógyított, nyomorékokat épekké tett, melynek halála legyőzte a mi halálunkat, és felnyitotta előttünk az egeket? Vagy semmi lesz-e ez? Bizonyára, ha semmit sem használna az Úr teste, akkor ő testet nem vett volna magára, sem azt nem mondhatta volna, hogy a ki eszi az ő testét, örök élete legyen.

Jézus azért itt csak azt mondja, hogy az ő teste ugy, a mint a zsidók képelték, semmit sem használna az örök életre; ugy pedig, a mint ő ígerte nekik testét, örök életet ad. Az tehát a kérdés: mi módon nem használna semmit, és mi módon használ az Úr teste? S ezt az ur Jézus maga megiejeíti ezen szavaival: a lélek az, mely megelevenít; a test nem használ semmit. Ezzel azt mondja: a lélek az a testben, mely megele-

venit, vagyis életet, a test magában, vagyis lelketlenül és holtan, semmit sem használna. Következőleg a lélek az ő benne is, — az a lélek pedig az Isten, — mely az ő testét elveniti és életetvé teszi; azért ezen lélek nélkül semmit sem használna az ő teste az örök életre. Nem lelketlen, nem holt testet adja tehát, mert az semmit sem használna, hanem lelkes és élő testet ígéri, melyet Istensége, ki maga a lélek és élet, elevenít, és tesz életetvé. Így hitték ezt az őskeresztények is, miről sz. Agoston püspök, három századdal sz. János apostol holta után, ekként tanuskodik: „a test — ugymond ő — nem használ semmit, de csak magában a test: járuljon lélek a testhez, már sokat használ.” Theophilactus pedig, sz. János evangéliumának 6-ik része fölött, az 1077-ik évben azt mondja: „Nem esupa Istent veszünk, mert ő tapinthatlan és testetlen, se nem esupa ember testét eszszük, a mely semmit sem használna, hanem mivel testet vett magára az Isten, az ő teste életetvé lett.”

S miért taglalta ezt így Jézus? Mert a zsidók azt vélték, sőt némely tanítványok is, hogy Jézus fel akarja darabolni testét, és ugy éteti meg husát velök, érzéki módon, mint valami vad emberekkel; minthogy fel nem foghatták, hogyan adhatná másként testét enni, vért pedig inni? Ezért irtóztak el annyira beszédén, hogy már nem is hallgathatnák az undorodástól. Jézus tehát, hogy megértesse velök szándékát, azt mondja: a lélek az, mely megelevenít, a test nem használ semmit. Az igék, miket mondottam nektek, lélek és élet. A lelket itt külön választja a testtől; már pedig a léleknek a testtől való elválása — maga a halál, hogy értésőkre adja, miszerint a test külön valva, lélek és élet nélkül, mint az undorító holttest, semmit sem használna az örök életre; azért azon igéket, miket hozzájuk intézett, élő testéről értek, melyben lélek és élet van, vagyis az ő Istensége, ki maga a lélek és élet, mert csak az adhat örök életet. — És pedig nem érzéki, nem undorító módon értek, hanem mint egy lelki, átszellemült testet, mely mint a lélek láthatatlan már, és minden irtózás nélkül vehető, nem a testnek, hanem a lelki életnek featartására. — Ez az őskereszténység hite is, miként sz. Gaudentiusnál is látjuk, ki Mózes II. könyve felett, 250 évvel sz. János apostol holta után, azt mondja: „Ne gondolj, mint a zsidó, se durva hust, se durva vért, s ne véld azt közönséges és földi kegyeszernek, hanem a hogyan az isteni lélek tüze létesíté. A mi megmondott, hidd, mert a mit magadhoz veszesz, ama mennyei kenyérnek teste.” Sz. Agoston szinten, a 98-ik zsoltár felett azt mondja: „Durvának tetszett nekik — a zsidótanítványoknak — a mit mondott Jézus: a ki nem eszi az én testemet, nem lesz élet benne. Botorul értették, érzékiileg gondolták, és azt képelték, hogy az Úr le fog vágni némely részeket testéből, és nekik fogja adni. Ők voltak a durvák, nem a beszéd.” Sz. János evangéliuma felett pedig kerdi: „Mit tesz tehát az: a test nem használ semmit? Nem használ semmit, de csak ugy, a mint ők, a zsidók, értették, a hogyan a holttest feldarabolatik, vagy a mézsárszéken árultatik.” — Érti már bátyám! hogyan nem használna semmit, és mégis hogy használ az örök életre az Úr teste?

Márigy nem csodálom, — füzé tovább a beszédet Laskai — hogy elhagyták Jézus némely tanítványai.

Nagy és eldöntő percz volt az, bátyám! — Jézus kimondá, hogy a lélek az testében, mely örök életet ad, nem pedig a test, mely magában, és érzi ki vad módon éve, semmit sem használ. Tanítványai némán és megdöbbenve hallgatók, átlátván, hogy azzal sem zárja ki valóságos testének evését. Jézus akkor mondá: „Vannak némelyek köztetek, a kik nem hisznek.” De kellett volna-e arra hit, hogy a testet haszontalannak tartásuk? Csak az kelle nekik, hogy megnyugodtak volna. Midőn azért Jézus azt mondá: „azokáért mondám nektek, hogy senki sem jöhet én hozzám, ha csak az atyámtól nem adatik nekie,” és ezzel maga is oly nagy-nak tartá e hittitkot, hogy azt csak Isten különös kegyelmével lehetne elfogadni, „ettől fogva tanítványi kö-zől sokan hátra állának, és többé nem járának vele.” S tán visszahívta őket? Vagy másra értelmezte szavaikat, hogy ne értsék valóságos testének evését? Epen nem! Vesztkre bocsátá őket, minden irgalom és minden kegyelem nélkül, sőt apostolait is felszólítá, hogy akarnak-e utánok menni? De Péter apostol azt mondá: „Uram! kihez mennénk? Az örök élet ígéi vannak te nálad. Mi elhittük, és megismertük, hogy te vagy ama Krisztus, az élő Istennek fia.” Mintha sz. Ágostonként mondotta volna: maga vagy te az örök élet, s nem adsz te mást nekünk a te testedben és véredben, csak azt, a mi vagy. —

Nagy dolog ez, bátyám!..., mert Jézus soha nyíltabb, soha pazarabb nem volt az ismétlésben, de határozottabb sem, mint ezen alkalommal, csak hogy megértesse magát, miután testének evését — ötször, vére-nék ivását — négyszer sürgeti: sőt kettős bizonynyal, vagyis esküvel erősíti, hogy a ki nem eszi az ő testét, nem lesz élet benne; kétszeresen állítja, hogy az ő teste valóban étel, és az ő vére valóban ital, annak daczára is, hogy megbotrántoztak benne hallgatói. S miért nem könyörül tanítványin, midőn élet- és halálról van szó? Miért nem másítja meg szavait, a ki jajt kiáltott a botrántoztatóra? Az a kegyes és irgalmas Jézus, ki nem hogy szavát, de vérét sem sajnálotta ontani az emberért, miért nem szánya meg legalább apostolait, hogy azt kérdené tőlök, mint mikor példázatban szólott: értettétek-e mindezeket? Hát nem ő mondotta-e, hogy nem jött lelkeket vesztetni, hanem üdvözíteni? S most nem tagit, nem akar teste által más egyebet értetni, hanem rendületlenül megmarad a mellett, hogy az ő teste valóban étel, és az ő vére valóban ital.

Ennyire soha sem bánt Jézus tanítványival, mert máskor nekik, ha példázatosan szólott, miként sz. Márk megírta, külön mindeneket megmagyaráz vala: de ezt soha és sehol nem magyarázta másra. Sőt Sz. János apostol is, ki megírta e történetet, mindig megszokta fejteni, ha Jézus példázatban, vagy más értelemben fejtezte ki magát. Így például, midőn azt mondá Jézus: „bontsátok el e templomot, és harmadnapra felépítem azt,” mindjárt hozzá teszi: ezt pedig az ő testének templomáról mondá. — Mikor pedig így szólott Jézus: „egy közületek ördög,” rögtön felvilágosítja: érti vala pedig Judás Iskariotest. — Szintén ezen szavait: „a ki én bennem hiszen, annak belsejéből élőviznek folyói fognak kiáradni,” tüstént ezzel deríti fel: azt pedig alélekről mondá, melyet a benne hívők valának elveendő. — Ezen mondatát pedig: „Lázár, a mi barátunk alu-

szik, de elmegyek, hogy felköltsem őtet,” ezzel magyarázza meg: ezt a Lázár haláláról mondá. — Nem különben azt mondván: „ha felmagasztaltatom a földről, mindeneket magamhoz vonzok,” így értelmezi mindjárt; ezt pedig mondá, minémü halállal fogna meghalni stb. Ilyen szorgalmas, ilyen buzgó magyarázója sz. János evangelista az Úr szavainak a csekélyebb dolgokban is; és ime itt semmit sem magyaráz másra, semmit sem változtat el, mert valóságos testnek, és valóságos vérenek akarja értetni, a mit Jézus testének és vérenek nevezett.

Remek ember, öcsém! — mondá Laskai. De ugy is kell, hogy okát tudjuk adni hitünknek, és erősek legyünk benne: mert nem hiában mondotta azt sz. János apostol: a ki eltávozik és nem marad a Krisztus tudományában, nincs annak Istene.

De öcsém! — folytatá Laskai, — beszéljen már arról is valamit: micsoda sorsa volt azután a töröknél?

Kedves bátyám! — válaszolá az erdőőr, — ha nyomoruságosan is, de csak megéltem az 1570-ik évig; akkor azonban hallván a török, hogy bevette Mustafa vezér Nicosiát, a Cziprus sziget fővárosát, sorsom nyomasztobbbá lett. A vezir ugyanis, hogy örömet szerezzen a zultánnak, a sziget legszebb ifjait és leányait temérdek rablott kincsekkel együtt három gályára rakatta, négyszáz fegyveres kíséretében. S mi történt? Egy nemes keresztény szűz, Rocasia Arnalda, mikor már a tengeren vitorláznának, látván a fedezetről füsttölő hazáját, s meggondolván, mi vár reájok, megragadott egy égő fáklját, s hirtelen még egyszer romba dönt hazájára, azután az égre pillantván, neki rohant a löporos hordónak, melyből a török tüzér épen töltésre valót vett ki, s bele dobta azt rendületlenül. A hajó egy percz alatt szétzuzatott rettenetes ropogás között, a lehulló tüzes üszkők pedig a többi hajókat is felgyújták, és egy óra véget vetett a gazdag zsákmánynak. A hős szűz ugyan megmentette hitét, tisztaságát, magát és övéit a zsarnok hatalmából, sőt boszút állott letiport honáért, de engem bajba kevert, mert a vén török rajtam akarta megboszulni, mint egy gyűlölt keresztényen, a Jerek leány merészségét.

Oh én nagyon sokat szenvedtem! áldott legyen érette az Úr neve! de nem hogy csüggedtem volna, sőt még megdözdtem hitemben a lepantói tengeri esata után. Tudja tán bátyám, hogy 1571-ik évben V. Pius pápa hadi szövetséget kötött a török ellen a spanyol és a velencei hatalommal. A pápa akkor az egész keresztény világot felszólítá, hogy bőjtöléssel és imádkozással forduljanak a gyözedelmek urához, ha tán irgalommal tekintene le a keresztények fegyvereire. October 7-kén a török hajóhad, és a keresztények szemközt találkoztak a tengeren; azok homlokaikkal érinték a fedezetet, ezek pedig térdeikre borulva a Jézus képe alatt, mely zászlóikon lengett, mindaddig imádkozának, míg az ellenséges golyók zápora be nem érte őket. A szövetség feje, V. Pius pápa, épen bibornokaival együtt dolgozott akkor Romában, midőn rögtön feltekint az égre az ablakon át, és elragadó örömmel mondja: Adjunk hálát Istennek a dicső diadalért, melyet épen most nyert a keresztény hadsereg! Ugy is volt. A keresztények tönkre tették a török hajóhadat: 170 gályát elfogtak, 30-at elsüllyesztettek, 30 ezer török

elvezett, 5 ezer fogságra jutott, 262 ágyu diadallal vitetett Romába, 15 ezer keresztény foglyot pedig kiszabadítottak. Ezt a kereszténység imádsága és fegyvere nyerte.

Alig hogy elmondá ezt az erdőör, az öreg juhász oda toppant, és természetes nyájasságával igyekezett vendégeit felderíteni. Végre azonban a társalgásnak is vége szakadt; és megköszönvén az öreg vendégszeretetét, megindultak a Rozsályról, hogy jókor Fernezeleyen lehessenek estvére.

E. L.

(Folyt. következik.)

Ipolyparti buborékok.

III.

Epen déleesti szokott sétámra indulék, — itt faluhelyen az ember minden ugynevezett városi életet a szabad természet szelíd kárpótlásával nélkülöz, — a mint kis kapumban ünnepléses arezu hajadonok állják utamat ily őszinte megszólítással: „magához jöttünk, a tisztelendő urhoz.” S mi jóért? Bezzeg! nagy zavar támadt a sorok közt; egyik a másikat tuszkolta előre. Hát leányok! — mondám — talán az a mi jóért ütött szegyet a fejetekbe? már mi lehet az, a miért ily számmal jövétek, s mégis alig találkozik, a ki pirulás nélkül elő merné adni fáradozástok czélját? Valljon nem lapang-e valami kétes a dologban? Föltételezett gyanum batorságot öntö egybe a hirtelen faképnél maradt kérvényezőkhöz, s elmondá akadovva, hogy bizók fonóház állít-hatása ért tettek lépéseket. No nem mondtam? ha a leány nem mer egyenesen szólni, de ide s tova tekintgetve ámulog, — talán száz eset közül 99-szer mindig bizonyos, hogy nincs igaz járásban. Igaz! a leányokról, főkép a falusiakról nem is illik mindjárt képeskedni; de mi haszna? nem ugyan van már, mint volt régen, — tábla van a faluvégén, — csak az kár, hogy nincsen rajta: az a falu milyen fajta? *) — Édes leányaim! felelék — nyájassággal akarván elpalástolni meglepetésemet — a mi Úrunk Jézus Krisztus nemesak azoknak szívesen megboesátott, kik nem tudták, hogy mit kérnek; hanem még azoknak is, a kik tudták, hogy mit esleksenek. Mondok nektek egy kis történetet. Egykor, míg Udvožitónk a földön járt, **) Jakab és János, — kik később ugyan

*) Letűnt a patriarkális viszonyok kora. Gyermekegém idejében a palócz földön — talán a Mátra alfját kivéve — híre sem volt a kerítésnek vagy kapunak, annyira nem félték egymástól az emberek; nincs már az többé így. Hinné-e valaki, hogy napjainkban, midőn a népnevelés isteni lángját a puszták s rengetegek messze ködében is látjuk lobbadozni, s az addig semmi nevelésben nem részesült vadon fiai a pásztorkok is kezdik ismergetni az Istent a nevelésben; mégis hány ember él még ragadozó állat módjára csak néhány falneskából álló területen is! S minő ily helyeken az emberiség örök javaért küzdő népnevelők sorsa! Ugy esett, hogy e cikket m. h. 13-án este irtam; — no de szokásom is az éj esendes óráinak egy részét ébren tölteni; a lámpavilág suttogása, meg a esend — ünneplésitük mindannyiszor a toll serény perzgeését. Meg —

Falu végén egyedül áll lakásom,
Szentegyházamnak is csak tornyát látom;
Ha az ebek nem esaholnak, már félek, ...
Hogy körülfigognak a szegény legények.

S íme! míg e sorok írásával a főbbi estén tizenegy óráig készen lettem, elnyomott az édes álom; — hiszen ugy érzem, hogy ez ma estére elég. Mig azonban éjjel után egy óra lőn; már 12 darab sörtést elhajtottak az udvaromból. Máskor hadd csillogjon az a lámpa tovább, ugy-e szerkesztő ur? — — —

1) Örömmel és köszönettel vendüjük folytatását az „Ipolyparti buborékok”nak. Reméljük ugyanis, hogy hasonló oktatások által majd csak sikerülend közvetve vagy közvetlenül üdvös hatást gyakorolni a szegény legények lelkiismeretére, s őket arra bírni, hogy akkor is, midőn őrszem nem vigyáz rájuk, másnak tulajdonához nyulni óvakodjanak. Szerk.

*) Ezen szépen hangzó népies kitével ma reggel olvastam abból a sok oldalú kedves ágárdi levélből (II. f. év. 348 lap.) Jaj, ha azok a tisztán szóló ágárdi levelek valahogy fenakadnának a fan,

Krisztus apostolaiává lettek, rávették édes anyjokat, az engedékeny Szalomét, — sok anya a mai világban is mit meg nem tesz fiai vagy leányai oktalán kedvéért? — hogy menjen Jézushoz, essék előtte térdre, s kérjen nekik országában előüléseket jobb s bal felől. Lám, ugy szokott az lenni! ha valaki hozzátok (gyakran megtörténik, hogy nem is a legjobb czéltől) kicsit szívesebben szól, vagy megsimogatja orezátokat, az anyák azonnal neki esnek a tulságos örömeik, s vége hossza nincs a haszontalan dicsekvésnek, sőt mi föbb, — a kis köröm feketéjéből már az egész kar ölelésére vonván hiu következtetést, elámitják egymást. Így történik azután, hogy az anyák könnyenhiúsége megrontja a gyermekek serdülő erkölcséit. Tudom, — folytatám — ti sem jöttetek volna éretlen kéréstekkel csupán magatoktól. Ugy-e bizony nem? — hja édes leányok! az ám a baj, ha a sok fáradságos oktatás, mit uton utfélen rátok tapasztunk, szívetekbe cseppetgetünk, ugy jár közöttetek a szülői házban, mint az irósvaj sok ember tenyerén. No de ti — mit is kértek? igen, fonóházat! hol t. i. estenkint minden fölgyázás nélkül összejöhessetek, ott magatokra hagyva azt műveljétek, a mi nektek egyelőre nem látszik se rosznak, se rutnak; honnan azután éjszakának idején, mikor már minden jölelek pihen, nyugszik Istennek szent hírével, — ti a falunak minden részére egyenkint (vagy kísérelve, a mi még ezerszer veszélyesebb) barangoljatok haza felé; s másnap féldélig aludjatok, hogy a következő estére megint helyt álljatok a fonóházban éjféltáinig. Mondjak-e még többet? igen, hogy ott a saját ifju életetek fontartására rendelt éjjeli nyugdőt netalán tilos kicsapongásban, vagy dologtalanul hivalkodva töltésétek, hogy ott, mint rosz pénz, melyen az írást nem láthatni, a sőtétben jobban keljeteek; végre, hogy a fonóházból ne vigyeteek egyebet haza, mint — — de ne szólj nyelvem, nem fáj fejem, — gy a lázatnál. — Ilyen hely fölállítására kértek ti tölem engedelmet?

Mit mondott Jézus a Zebedeus fiai anyjának, midőn számukra egészen ismeretlen helyet kért tőle oldala mellett? mit mondott? azt mondta: „nem tudjátok, mit kértek.” (Máté 20, 22.) Akarjátok-e tovább tudni, mit mondott az édes Jézus Szaloménak s fiainak? hogy az a hely, a hová ők kíváncsoznak, keserű pohárral jár. Ezt ők nem értették. Így a fonóház is leányok! rátok nézve sok méregcseppet foglalna magában; és pedig olyan mérget, melyet nem volna többé képes semmi ártatlanná tenni. Ugy e, ha valaki füstös hajlékból megy tisztább házba, mindjárt megérzik rajta a korom büze; volt e valaha valaki rosz társaságban, hogy onnan minden szenny nélkül tért volna haza? Vagy épen, a mit ugyan föl nem teszek — volna valamelyiketeknek kedve azon keserű pohárhoz, melyet a szabadabb, — ne mondjam, tiltott társalgás nyújt? Ugy kedveseim! csak gondoljatok olyanokra, kik házasság, tehát szentség nélkül jutottak konty alá. Hányan átkozták már meg azon pillanatot, melyben egy pajkos kéz elolta a fonóházi mécsét? s azon ösvényt, mely minél hosszabb volt s tovább tartott, annál nagyobb veszélyt hozott a lányos házra? — Vagy a malomkálás? Ugy! sőtalan az, meg izetlen is; mert a lisztjét nem mindig az őrli, a ki süti. Szent Pál apostol annyira gyűlölte a fősvénységet, hogy tanítványait ily formán riasztá vissza a főbűntől: „ne is neveztesétek közöttetek.” A fonóházak csinyjaival mi is annyira el vagyunk telve, hogyha a leányok minden szigoru tilalom dacára is reá ásitoznak, csak azt árulják el, hogy kevés bennök az igazi szemérem, mely minden olyastól visszaborzad, mely a szép hajadon kornak bármí csekély ártalmára lehetne.

Értem, értem! ugy-e azt sugdossátok, hogy itt körülünk még több helyen divatoznak a fonóházak. Már mi csak a magunk reguláját követjük; nem azért, mintha mi

s nem hullnának minél gyakrabban a Kath. Néplap keblére reményzölden! — ipolyparti buborékból cseppetgetünk olyan nedvet, mely fájó szímben festené le a Kath. Néplapra azon veszést, mely bennünket így érne. Szerk.

2) Az ágárdi levelek lelkes írójának szívében sokkal mélyebben gyökerezik szent ügyünk szeretete, semhogy lelket és szívet egyaránt képező jeles dolgozatainak közre tevéseire s az emberi boldogság közérdekének ekképeni emelhetésére tölnék, kik a ránk bizottakkal há szolgaként átfarkodni elengedhetlen kötelességünkül ismerjük, a kedves alkalom megtagadtatnak. Szerk.

keveset törődünk azzal, mit csinálnak mások; hanem csak azért, mert tudván tudjuk, hogy mi legelőször magunkért felelünk az Isten ítélőszéké előtt. Ambár azt szoktuk mondani: a mennyi ház, annyi szokás; mégis förtelmes dolog az, ha két szomszéd ház között is úgy meghasonlanak a legszen-
tebb érdekek, hogy az egyik éppen azt nem tartja veszélyes-
nek, miből minden házból egy szikra is elegendő arra, hogy az egész község gyászszint öltödjön. Ne irigyeljétek nekik kedveseim! Úgy illik, hogy az igaz keresztények ne akkor örüljenek, ha Krisztust nem érzik magok körül; mert ez az öröm keserves sírásra fordul. Kérdés már most: ha Jézus egykor a lakodalmas házat is, sőt a jó szövő-fonó szorgalmas Mária hajlékát annyiszor és oly szívesen meglátogatta, beté-e néha a fonóházba is? Be, igen is be, éppen úgy mint egykor Mártához, főképp ha ott egy bűnös Magdolna is találtatik. De tudjátok meg, hogy Jézus Lázárt halottaiból föltámasztani ment be Mártához, s onnan mindenféle pletyka sokaságot kiűzött. Hogy lenne az fiaim! ha Jézus maga maradna csak a fonóházban Lázárral, t. i. valamelyik megcsesett (tehát meghalt) leánynak lelkével!! Hogy lenne az? Aztán Jézus nem szíveli a sötétséget, mert ő maga a világ világos sága. A fonóházban meg — mint magatok is mondjátok — van, azaz szokott lenni elég mécesestiszogató. A közmondás szerint pedig sok szakács elsősza a levest. Sok bába közt elvesz a gyermek. Sok koppantó között elalszik a gyertya. Tehát: ambár mindenütt jó, de mégis legjobb otthon.

Megdorgálta Jézus az idéetlen kérelmezőket, kik az ő mennyei országát földi uralkodásra magyarózván, csupán érzéki vágyaik szerint mérték a diésőséget. Így esalatoznak mindazok, kik a fonóházi ismeretségtől várják leányaik szerencsésjét. Olyan kelmék vagytok-e ti, hogy éppen este kelljen benneteket árulgatni? A fonóház pedig nem egyéb, mint olyan leány, a hol a kitett száraz boróka czigér olesó lőrere esalogatja az átmenőket. Mióta olesudott meg annyira a leányerény, hogy a fonóházban mécescel kelljen válogatni? mióta? Haj! mit tehetünk róla, mondanak ugy-e a XXX-i legények? nem is szokás templomban feleséget választani. Szent igaz. De mi meg azt mondjuk ám:

Csekély ott a leány beese,
Hol árultatik a párta;
Hová lett a rózsá keese,
Ha a dér ott künn találta?

Ott virul csak a szűz erény
Virágos kis kertecskéje,
Hol a magas fák tetején
Nem csiripel hír feoskéje.

A boldogság örökeke
Hajnalfénye csak ott dereng:
Hol mindennel az a vétke
Üzérkedés — még nem kereng

Sántha Mihály.

Szent-István-Társulati ügy.

A Szent-István-Társulat f. hó 5-kén tartotta gr. Károlyi István ő mltasága elnöksége alatt havi választmányi gyűlést, melyben többek közt a következő közérdekű tárgyak fordultak elő:

I. Az elnökség bemutatá az „Istensegíts” nevű bukovinai magyar község kath. lakosságának igen becses levelét, melyet a társulathoz ugyanazon község lelképásztora, Drusbaszky Bonaventura sz.-domonkos rendi atya, külön sorai kíséretében beküldött, s melyben köszönet mondatik a társulat által küldött több rendbeli ajándékkönyvekről, s egyszersmind a bukovinai magyarság sorsa meghatólag

adatik elő. Ezen érdekes levél eredetije szóról szóra így hangzik:

Ditsirtessék a Jezus Krisztus!
Mélyen tisztelt Igazgatóság Kegyes Pártfogóink Szent-István-Társulat.

Köszönnük és igen szépen köszönnük, hogy a mi Kegyes Pártfogóink röllunk el nem felejtkeztek, s könyvekkel bennünket elláttak, a kiről is észre vettük, hogy nem hadnak minket a szegény Bukovinai Magyarokat itten a Helységben elveszni, és a Magyar-nyelvtől el idegenedni, miért hogy eddig egyéb könyveket nem kaphattunk hanem csak Jó- napot s Lelki-kintset, azt is nehezen, mivelhogy bizonyos helyét hol kelljen keresni nem tudtuk, idővel pedig hogy a mi Kegyes Érsekünk ide rendelt egy Barátot, 1854-be kinek is neve Drusbaszky Bonaventura Szent Domonkos szerzetéből, tehát hogy látta itten a Magyarokat úgy elvöltak hagyva, ő kezdett gondoskodni azon fennebb említett időtől, a mellyet is mindennap köszönünk neki, mindjárt hozatott egy-néhány könyvet 1856-ba Kolosvárról Antalfi Boldizsár Szent Ferenc szerzetéből Gvardián és az 1857-be Raffai János Nep. Fő Tisztelendő Ur Kolosvári Iskola Igazgató, ezek szerent tehát ő általok úttýában igazodtunk már most tehát tudjuk hogy hova folyamodjunk. Ne tsodálkozzanak Kegyes Pártfogóink hogy mi nem tudunk tisztan a Magyar-nyelv szerent írni, és beszélni, mivelhogy 11 Vallás közt lakunk, de azért mi a Magyar rendet tartjuk, és nem is hadjuk. Mivelhogy még azt is meg kell valljuk hogy igen erősen meg szaporodtunk, annyira, szám szerent mintegy 8 ezerre, tehát azok közt 400 Reformatus, a többiek pedig mind Romai Katholikusok. De Kegyes Pártfogóink, hogy elő kell hozzuk hogy némellyek közülünk kéntelenek voltak a Havasra vagy a kösziklára ki költözni a földnek szük volta miatt, és ottan falut építettek a melynek neve Tomnátik, távolsága az Anya-Templomtól 6 mértföldet foglal magában. Itten Bukovinában 6 Magyar Falukat szám-lálunk, nevezet szerent úgymint: Istensegits az első, Hadikfalva, Andrásfalva, Fogadj-isten, és Joseffalva s a fennebb említett Tomnátik. Ezek közül tehát Istensegits az első, hol is a Magyarok letelepedtek 1776-ba November 6-án az akkori Lelkőszök volt Mártonfi Moritz Magyar Minorita. Kegyes Pártfogóink nints részvét itt a Magyarok irányába, és ezen terhes az erény úttýát nyesni. Kérve kérjük tovább is segéd kezeiket az eddig Isteni jutalomért, ránk terjesztett Kegyeket. Nem a mi hálaunk tehát, hanem a sziveink hitbeni szilárditása, hogy jusson az Isten trónja elébe. Még is kegyes Pártfogóink Szent-István-Társulat, egy volna még a szívünkben, hogy ha Kegyes Pártfogóink két, vagy három gyermeket iskolájokban méltóztatának bévenni Cántorságra, vagy Papságra, hogy kitanulhatnának, mert minálunk arra való Iskolák nintsenek, és hogy ha volna is, két ok miatt nem juthatunk hozzá, első okért, mert messze van mi tollunk a másik oka még ennél is nagyobb, mert az ahoz való költséggel ki nem álljuk. Láttuk, és nagyon fáj a szívünk, hogy a többi Vallások közül p. o. oláhok közül a magok szülött gyermekeikből Pap lesz. Ezek után tehát alázatosan kérjük leborulva kezeiket csókolva a Kegyes Pártfogóinknak, hogy méltóztatassanak ezen fennebb megmondott sérelmes állapotunkat elfogadni, és ha alkalmosság leend, rajtunk ezen sérelmes állapotunkban segíteni, a kiért is meg nem szünnének naponként az Ur Istennek szerents és előmenetelekért és hosszú életekért esedezni, és az Isten-től ez világon hosszú életet, a másan pedig az örök boldogságnak ditsőséges koronáját.

Ezzel maradunk alázat os szolgálai a Község nevében.
Költ Istensegitsben, Szeptember 25-én 1857.
Bíró János László István,
Jegyző.
Kajtár Antal Lörintz István.
Antalfi Ferdinánd Szűts András.
Molnár János † Nisztor János,
Cántor. Helybeli bíró.

A választmány ezen, vallásos és nemzeti érzelmektől ömledező sorok által meghatva, nemcsak megújítja azon határozatát, miszerint a bukovinai magyar gyarmatok minden

községének a „Kath. Néplap”ból egy-egy példány, s más hasznos iskolai s egyházi magyar könyvek küldessenek: hanem ezenfölül közakarattal végzésbe ment az is, hogy négy bukovinai ifjunak részint papi, részint tanítói pályára leendő kiképzetéséről a társulat fog gondoskodni, úgy hogy kettőt közvetlenül saját költségén — egynek-egynek 100 pftot kiszolgáltatván — Esztergomban és Egerben neveltetend, kettőnek számára pedig magán jötevők pártfogását eszközö- lendi ki.

II. A „Szent Erzsébet legenda”jára vonatkozólag érte- sítettett a választmány, miszerint annak kiállítása összesen 6500 frt. 45 krba került pp. E költség fedezésére eddigelé bejött összesen 4820 frt. pp. (Ez összegben részint urbéri kármentesítvényi, részint állam-kölesön-kötelezvényekben tett segélyajánlatok bürzei árfolyamra szállítvák le.) — A jelentettekön kívül eddig következő további adakozások folytak be: a szombathelyi káptalan 50; V i b e r József ez. püspök ur 6 mélt. 40; B e z e r é d y Miklós ez. püspök ur 6 mélt. 50 frt pp.

III. Ugyan e gyűlés folytán közzététett, hogy a tár- sulat tagjai e folyó 1857-ik évben évi illetményök fejében a következő munkákat kapták (melyek vagy már elszállítat- tak, vagy, a mennyiben még csak most kerültek ki a sajtó alól, új évig elszállítatni fognak): 1. „Columbus vagy Ame- rika felfedezése” Danielik Jánostól két aczélmetszetű és egy térképpel. Ara 1 frt 40 kr. p. 8r. 26 iv. — 2. „Magyar- országi Szent Erzsébet Élete” Danielik Jánostól Ara 40 kr. pp. 12r. 9 iv. — 3. „Tárkányi B. J. költeményei. A szerző aczélmetszetű arcképével. Ara 2 frt. p. 12r. 30 1/2 iv. — 4. „Világtörténet Bumüller Jánostól.” II. kötet. I. füzet, ma- gyarítva Danielik József által. Ara 1 frt. 30 kr. p. 8r. 29 1/4 iv. — 5. „Tudósítvány a Szent-István-Társulat 1857. évi június 9-én megtartott közgyűléséről.” Ara 6 kr. p. 16r. 30 1/2 iv. — 6. „Keresztény Naptár” 1857-re. Ara 12 kr. p. 8r. 4 iv. s így összesen 102 1/4 iv. melynek bolti ára együtt tesz 6 frt 8 kr. pp. — Ehhez járult „A történet szelleme” című ér- tekezés, nagy 8rétű 9 iven, melynek ára 40 kr. pp. A 90-ivet felülhaladó szám. összesen 12 1/4 iv. a 12-ed és 16-odrétű ki- sebb alak kárpótlása, illetőleg kiegyenlítése fejében adatik. Így a tagok évi 3 pft díjért 6 frt 8 kr. értékű könyvekkel jutalmaztattak, melyeknél a boríték, fűzés és elszállítás költ- ségeit is egészen a társulat viseli. Azon tisztelt tagok, kik az utóbbi két év alatt léptek be, s így Bumüller „Világtörté- net”nek két első füzetét, mely az előbbi években adatott, nem bírják, nehogy most folytatást és így csonka munkát kapjanak, ennek 2-dik, most megjelent kötete helyett más tár- sultati, mindenesetre becses könyvekkel fognak kármentes- sítettetni.

IV. A C a n t u Caesar „Világtörténelme” magyar fordí- tásából sajtó alól kikerült 3-dik könyv által az első előfize- tési, 90 ivnyi folyamat teljesen ki levén állítva, a választ- mány köszönetét fejező ki a fáradhatlan társulati igazgató ur buzgóságáért, s egyszersmind egy új, ismét 90 ivnyi fo- lyamat előfizetésére a nagy közönség figyelmét fölhívni el- határozta.

V. Végre az ügynökség által bejelentetett, hogy mult octoberben a társulat 1 alapító s 55 rendes taggal növeke- dett. Az alapító tag ft. J ó n á s József pécsi kanonok, ki 200 pftot fizetett le földterhermentesítési kötelezvényekben; a rendes tagok becses neveit jövő számunkban közlendjük.

— A sz. Erzsébet legenda” költségeinek fedezésére veszprémi püspök 6 excellentiája 100 pft. a veszprémi ká- ptalan 50 pftot a társulatnak ajándékozni méltóztattak.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer Szerdán. Előfizethetni reá P e s t e n a Szent-István-Társulat ügynökségénél: Lipó utca 8. szám alatt, vagy a szerkesztőségénél. V i d é k e n, a cs. kir. postahivataloknál. Előfizetési díj Budapesten kihordással félévre 1 frt. pp., vidékre postahor- tekban félévre 1 frt. 20 kr. pp. Nagyobb csőd-hirdetés 2 frt., kisebb 1 frt. pp. díjért közöltetik. Minden további hirdetésért az előbbi árak fele fize- tendő. — A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen a „Katholikus Néplap szerkesztőségéhez” címezendők. (Pesten, belváros, Borz-utca 3-dik szám alatt földszint.)

KIADJA A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT; FELELŐS SZERKESZTŐ KADAS RUDOLF.

Pesten 1857. Nyomatja HERZ JÁNOS, Nador-utca 6. szám alatt.

— A „Pázmány-füzetek” című, egyházi beszédek, ho- miliák és catechisisek gyűjteményének mind a tíz füzete (a mult számban hibásan állott: két füzete) az előfizetési áron, azaz 5 pfton még mindig megszerezhető.

— Megjelent: C a n t u Caesar világtörténel- mének a VII-ik turini olasz kiadás után magyarított III. könyve Pesten, 1857. n. Sdr. 520 l. Ara 2 pft. Azon t. ez. előfizetők, kik az első előfizetési részletért járó illetményt le nem fizették, annak beküldésére tisztelettel fölkértenek.

— Megjelent: V i l á g t ö r t é n e t. Bumüller Jánostól. Magyarítva a harmadik, bővített és javított kiadás után D a n i e l i k József által. II. kötet. I. füzet. Pest. 1857. nagy Sdr. 467 l. Tartalmazza a reformatio és I. Napoleon bukása közti világeseményeket. Ara 1 ft. 30 kr. pp.

— A t. közönség figyelmébe ajánljuk a társulat által legújabbán kiadott szépmetszetű szent képeket magyar alá- írással és imádságokkal. Az aranyozottakból száza 1 pfton, a színezettekéből pedig száza 40 pfton kapható.

Kegyes adományok.

A chinai gyermekek megmentésére: Isten jóvoltából egy névtelen 4 pft. — A közép-afrikai missiónak a Bold. Szűz Mária tiszteletére tek. V é r t e s s y Károly, a nagyváradi cs. k. helytartósági osztálynál fogalmazó, 5 pft. A bábonyi szegények fölségelésére egy előfizető 2 pft. és egy névtelen 4 pft. összesen 6 pft. A sajtó-szent-péteriek részére az ekeesi hívek 4 pftot bucsufiál.

Pályázatok.

I.

J ó s e g é d t a n i t ó i á l l o m á s r a M e z ő t ú r o n. A váci püspöki megye- nek szolnoki alesperesi kerületébe kebelezett mezőtúri róm. kath. újra szer- vezett segédtanítói állomásra ezennel pályázat nyitattik. Évi járandóság 200 pft. külön szoba, fűtés, élelem, s a vasárnapi tanításért 4 vekás jó minőségű föld. A pályázók kikben elemi tanképesség, a német írás- s olvasásbani tökéletes, a kántorságban pedig némi jártasság kívántatik. f. é. nov. 30-ig kellően fölsze- relt folyamodványaikat sziveskedjenek a mezőtúri r. kath. plebánia-hivatalhoz bérmentve elküldeni. Kelt Csépan, 1857-iki okt. 18-án.

Hörváth István, szolnok ker. alesp. és tanfelügyelő.

II.

Borsodmegye miskolci egyházkerületében két tanítói állomás — illő évi fizetéssel — üresedvén meg: — Ó-Hu- tán, hova a magyar és tót nyelv szükségeltetik, és Berentén, mindkettő betöltésére csőd tartatik. Ó-Hután f. é. no- vember 18-án, Berentén nov. 19. — A pályázni ohajtottk — szükséges okmányokkal ellátva — jelentsék magokat az alólírtnál.

Miskolcz, octob. 30. 1857.

Beller József,
alesperes és plebános